

трибуна

АРСЕНАЛ

Приемник на в. "Заводска трибуна"
Издание на "Арсенал" АД

на стр. 2



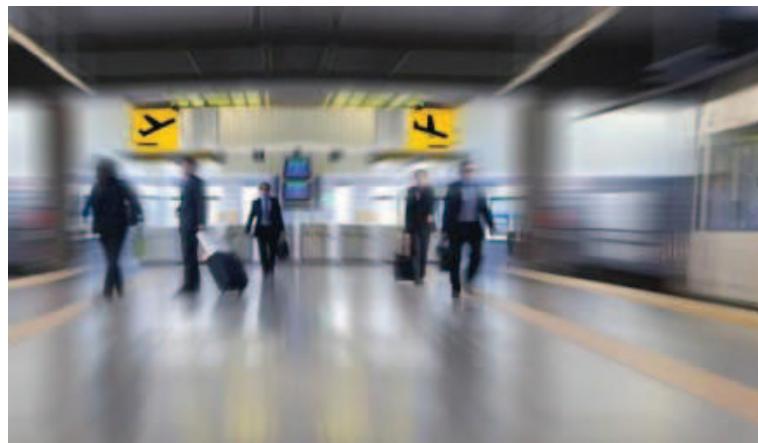
Ветерани:
Солистката
Елена Пенчева

16 ноември 2012 г. • година II • брой 43

Акценти

ВСЕКИ ТРЕТИ БЪЛГАРИН ИСКА ДЕЦА-ЕМИГРАНТИ

Расте броят на желаещите роми и турци да напуснат България



Около една трета - 36%, от българите биха настърчили децата си да отидат да живеят в чужбина завинаги. През 2009 г. делът им е бил с 6 процента по-малко. Това показват данни на НЦИОМ от национално представително проучване, направено в края на септември.

Най-голяма е групата на родителите - 67%, до 49 години, които твърдят това. Преди три години, когато е правено подобно проучване, процентът на родителите, желаещи децата им да емигрират е бил с 3% по-нисък.

Сред далите положителен отговор за деца-емигранти родители до 49 години, най-голям е борят на родителите - висшисти и тези, живеещи в столицата.

В края на септември 14 на сто от българите заявяват, че

имат намерение да напуснат България завинаги. Социолозите констатират увеличаване на дела им с 3 процента в сравнение с регистрирания през ноември 2009 г. процент.

По-често така мислят хората на възраст между 30 и 39 години (25 на сто от тях) и най-младите до 29 години (22 на сто от тях). Висшисти и безработните са готови в по-голяма степен да емигрират. Намерение да работят или учат в чужбина, без да напускат страната завинаги, декларират 28 на сто от участвалите в изследването - също с 3 на сто повече в сравнение с ноември 2009 г.

Подобни желания заявяват 63% от интервюираните на възраст до 29 години и 40% от интервюираните на възраст между 30 и 39 години. Половината от безработните, участвали в проучването, също заявяват категорично това.

В БРОЯ ЧЕТЕТЕ:

на стр. 3

Кметът Стоянова:
Рано е да ме помнят.
Искам да ми вярват.



на стр. 5

65 години
ансамбъл „Арсенал“



на стр. 8

Дора Габе: По езически да
криеш, че обичаш



Социолозите от НЦИОМ регистрират по-високо от средното желание за емиграция - и временно, и постоянно, сред представителите на ромския и турския етноси. Анализът на данните показва, че твърдо намерение да напуснат страната заявяват 12 на сто от участвалите в изследването роми и турци. За тях е без значение дали там те ще учат или работят.

Анализът на данните, получени по време на изследването, показва също, че родителите в активна възраст са по-склонни да окуражат емиграционните нагласи на децата си, докато по-възрастните, особено над 60 години, са категорично против.

ТА

SMS ЗА КАУЗАТА „АЗ МОГА“ Можем да случим казанльшката Коледа



С дарителски SMS ще се набират средства за дейност и издръжка на Дневния център за социална рехабилитация и интеграция за деца с увреждания „Сълнчогледи“, който се помещава в бившата сграда на Община 2 /до парк „Розариум“. Инициативата за това е на Сдружение „Бъдеще за децата с увреждания“. Всеки гражданин, който е съпричастен към проблемите на децата с увреждания в нашия град и иска да им помогне те да се развиват и да имат по-добър живот, може да направи това, като

изпрати SMS на единния дарителски номер 17 777 с текст DMS MOGA.

Средствата от изпратените SMS-и ще постъпват по сметката на дарителската кампания „Бъдеще за децата“.

Набраните по този начин средства ще се използват за различни рехабилитационни методики, курсове, обучение по хипотерапия, трудова терапия и други полезни за децата с

увреждания занимания, с цел тяхната социална интеграция.

За една година нужните средства за това са 60 хиляди лева. Екипът на сдружението „Бъдеще за децата с увреждания“, съвместно с Община Казанлък, е подгответ искане към държавния бюджет за финансиране на услугата „Центрър за социална рехабилитация и интеграция за деца с увреждания“ и превръщането ѝ в делегирана държавна дейност, но към момента такива средства в бюджет '2013 не са предвидени. Това налага и дарителската кампания. Нейно лице на добра воля е Мис България '2011 - казанльчанка Ваня Пенева, а неин инициатор е Сдружението с нестопанска цел „Бъдеще за децата с увреждания“ с председател Мария Гинева.

За целта е направен и специален видеоклип от оператора Бедрос Азинян, режисиран от казанльчанина Николай Василев.

SMS-кампанията ще продължи до края на декември с поредица съществуващи прояви.

В момента новосъздаденият център се посещава от 25 деца и младежи със специфични потребности на възраст от 6 до 30 години.

В подкрепа на дарителската кампания Община Казанлък поставя нейното лого на всички свои официални документи - в търсение на съюзници и помощници за добрата кауза.

Посланието на кампанията е „Аз мога! Ти можеш! Ние можем!“

Деляна Василева

КАЗАНЛЪК С НОВ ГЕРБ?



изобразява тракийката от фреските на Тракийската гробница, като под нея е разположен надпис „Сила-та е в съгласието“.

Общинските спечове, избрали новия герб на града, са

Ивелин Недялков - главен архитект на община Казанлък, Сребра Касева - началник отдел „Култура и туризъм“, Адриана Тенева - началник на правния отдел в Общината, Юлия Младенова - PR и Деница Димитрова - старши експерт „Култура“. За решението си комисията е ползвала като консултанти скулптори, дизайнери, архитект и художник, както и член на Българското хералдическо вексилологичко общество.

8 кандидати са изпратили свои предложения за нов герб на Казанлък.

Новият герб ще се гласува от Общинския съвет.

Деляна Бобева

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев.
Редакция: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков.
Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

Солистката на народния хор:

ЦЯЛ ЖИВОТ С ПЕСЕНТА НА „АРСЕНАЛ”



38 години и 8 месеца: „Цял живот в „Арсенал”.

Като много други казанлъчани, за Елена е съвсем естествен фактът, че винаги и през целия си живот е работила само на едно място. В „Арсенал”, разбира се. Първо идва като контрола в цех, където се работят взрювоопасни вещества. После се прехвърля

мейство, удоволствието да пее, да дава радост на публиката. И да получава нейната радост в искрени аплодисменти. „Ние със съпруга ми бяхме една от многото двойки, събрали се покрай участиято си в Ансамбъла за народни песни и танци”, разказва живота си Елена. Съпругът ѝ бил танцьор, запознали се през 1956-та в ансамбъла, бързо се събрали, идва на бял свят и дъщерята. „Арсенал” е семайното ни предприятие”, споделя певицата, чиято щерка Цветана, докато била в Казанлък, преди да завърши ВИНС във Варна и да стане икономист в Ловеч, откъдето е съпругът ѝ, също танцува в ансамбъла. Танцуval в Ловеч, преди да стане студент и внукът на Елена.

Народният хор преди 50 години бил от 20 певци

Обикаляли градове, села и паланки, насядали по пейките на каросериите на покрит с брезент камион... Същински бригадири...

те, скачали от камиона и запявали... „Изнесем концерта и – хайде, обратно”, спомня си Елена времето, когато хората навсякъде ги посрещали много радушно. С обич.

Обичта била навсякъде. Но най-близо: между хората в самия ансамбъл. „Бяхме си много близки. Събрахме се като приети и заедно със семействата.”, разказва живота си Елена, с известно съжаление, че вече между хората не е така: „Сега се виждаме по-рядко, имаме други отговорности...”. Отговорностите, както и радостта, за Елена тия дни са с името на най-малката и правнучка, родена в началото на ноември – Рози. Докато си говорим, Елена все поглежда към часовника, че бебето има нужда от грижи... Малката, както и другите трима правнучки, растат с песните на баба Елена. Песните, донесли на самодейната певица не само удоволствието от изявите на сцената, но и десетки грамоти, значки, дипломи и поздравителни адреси, награди. Елена Пенчева е носител на значката „Отличник на Министерството на културата” от 1987-ма.

нали днес вече тези награди не се почитат?... Елена не успяла да получи отличието си лично от министър Георги Йорданов в НДК, защото тогава починал съпругът и... Солистката на ансамбъла на „Арсенал” престава да пее...

на концертите. Празникът се случвал всеки ден, когато през обедната почивка се събрали за репетиции. А Елена репетирала и вечер, защото, освен, че пеела, също и танцува. „Никога никой не е изпитвал завист,

Елена Пенчева е една от двете солистки на народния хор на Ансамбъл „Арсенал”, чиито гласове още звучат в сърцата на всички, които са ги чували някога. Първият глас е Руска Попова. Вторият глас на солото е Елена. Тя отива в ансамбъла като повечето самодейци – защото обича да пее, защото си пее, докато работи в цеха... Колегите я слушат и направо казват: „Защо не идеш при Димитър Гайдаров да те чуе?”. Гайдаров тогава е ръководител на народния хор, Павел Смирнов ръководи танците. „Отидох и там останах”, спомня си Елена с една тиха радост в очите, която говори, че там е оставила и част от сърцето си.

С радост.

но 32-годишните спомени от самодейността в народния хор остават: в празниците на машиностроителя - от Крънската кория до съборите на язовир Копринка и Тублата под Енина; в преживените концерти из България: от „Тракия пее“ до „Хайдушки поляна“; спомени за фестивалите в Полша, Чехия, Германия, Испания - с ръководителя Кольо Рачев.

не е имало надпревара, кой е по-добър“. Елена намира този факт за съвсем естествен. Самодейците пеели и танцували с огромно желание и това било най-важното. В ансамбъла, както и във всички самодейни състави на казанлъшката оръжейница, хората си градели по още един живот: животът на артист. Така „Арсенал“ подавял втори шанс за мечтите на стотици надарени хора, пропуснали професионалната кариера в изкуството, за което мечтаели.

Затова Елена непременно иска да се знае приносът на хората, направили това възможно. Заедно с ентузиазма на основателя, запалил стотици за идеята „Ансамбъл в „Арсенал“ – Кольо Рачев, Елена признателно споменава и Димитър Гайдаров, и отговорниците от профкомитета – Ангел Попов и Тенчо Буев, и сегашният ръководител Христо Стоянов, когото тя помни с изключителната му възискателност, нетърпимостта към компромисите в творчеството и налагането на професионална дисциплина, без която, според Елена, са невъзможни добрите изяви. Израстването на ансамбъла става пред очите и преминава през сърцето и душата на стотици арсеналци като Елена. Затова е разбираема радостта им днес, когато всички очакват концерта, с който ще бъде отбелаяна 65-тата годишнина от основаването на ансамбъла. Точно половината от тях са живът в песни на солистката от народния хор Елена Пенчева.

Диана Нейчева



Съставът на ансамбъла в годините на Елена Пенчева

в складовото стопанство като отчетник.

И за Елена „Арсенал“ е мястото, което ѝ дава всичко в живота: работа, съпруг, се-

никой не се притеснявал от това неудобство..., напротив – паркирали по площадите на селата и по поляните на събори-

Макар, че си я пази, солистката на арсеналския хор за народни песни и танци сякаш не отдава на този факт никакво голямо значение –

После – с Христо Стоянов: Англия, Ирландия, Москва...

Празникът за душата на певеца в народния хор бил не само в дните и вечерите

Уточнение

В бр. 42 на вестник „Трибуна Арсенал“, в рубриката „Ветерани“ на стр.2, в статията за Ружа Жекова е допусната грешка. Там е споменато, че Стефка Зеленкова е създател на барутното производство в „Арсенал“ АД.

Това не е вярно. Стефка Зеленкова няма отношение към това производство. Инженер Петър Зеленков, съпругът на Стефка Зеленкова, е създател на барутното производство във фабриката. Авторът на материала и редакторският екип се извиняват на засегнатите за допусната грешка.

Галина Стоянова:

РАНО Е ДА МЕ ПОМНЯТ. ИСКАМ ДА МИ ВЯРВАТ.

Ще бъда в Казанлък за добро, казва кметът на Общината Галина Стоянова по повод първата година от своя мандат

20 775 от жителите на община Казанлък миналия октомври гласуваха за нея. Тя записа името си като първата жена-кмет в историята на местното самоуправление на Казанлък само броени дни след личния си празник.

Дойде с обещанието да работи така, че Казанлък и жителите на общината да си върнат самочувствието, убедена, че има с какво да се гордеем. Както и с надеждата и кураж да даде шанс на младите. Обеща да е кмет на всички. За себе си пожела издръжливост и здраве.

За година време преобръна доста от представите, в които клиширахме кметовете на Казанлък. Асфалтира със заем 44 улици, стопи 1/3 от старите задължения, наследство от предишния екип, освободи пенсионерите от общинската администрация, посочи вратата на тези, които не се справят, записа казанлъшките тракийски паметници в „Чудесата на България”, опита се да промени празничния ни навик през юни и посвети огромна енергия и време, за да наложи пред света туристическия бранд на Казанлък - розата и тракийската култура. Съмишлениците ѝ се чудят на енергията и времето, което намира за всичко. Враговете ѝ не спират да търсят прилики ѝ с предшественика ѝ и я чакат да стъпи на криво.

Така между „Осанна“ и „Разпни го“ се изтърколи първата година от мандата на първата жена-кмет на Казанлък Галина Стоянова.

С ясното съзнание, че всичко казано ще се чете и гледа под лупа, започнахме разговора за първата равносметка.

- Госпожо Стоянова, за тази 1 година повече съюзници или повече врагове си създадохте?

- За тази 1 година време смятам, че имам много съюзници. Не знам дали част от враговете ни вече са съюзници, но не усещам присъствието около мен и екипа ми на врагове. По-скоро на хора, които помагат, искат да помагат и подкрепят.

- Моделът „Дамянов“ - дълъг модел, 8-годишен, с много фенове и противници: успяхте ли да се изпълънете от него, пречи ли Ви или всъщност помага?

- Ако изобщо има някакъв модел „Дамянов“, това е може би принципът: „Разделяй и владей!“, който беше изцяло принцип и модел на неговото управление. Разбира се, наследен и от времето преди, когато той се е изграждал и като ръководител. Понеже и аз съм била потърпевша от този модел, смятам, че той не само е забравен в общината за много бързо и кратко време, но и стилът, който налагаме сега с управленския екип - да градим мостове и екип, се харесва не само на работещите в администрацията с нас, но и на всички структури, с които Общината си взаимодейства. Смятам също, че моделът на „разделяй и владей“, наложен за 8 години, е безвъзвратно забравен.

- Убедена ли сте?

- Абсолютно.

- Преди 10 месеца, когато за първи път разговаряхме с Вас, Вие казахте, че в края на тази година трябва да е ясно какво се е случвало досега в Общината. Крайт на годината наближава - ясно ли е вече това? Преди няколко месеца Прокуратурата Ви обърна гръб на множеството зададени от Вас въпроси.

- Отдавна е ясно. Още преди да приемем бюджета за 2012 година стана ясно, че Общината има задължения повече от 6 млн. лева. Задължения, които поставиха Общината през тази година пред голямо изпитание. Ние трябаше да се преоримо много от проектите да се изпълнят така, както бяха спечелени, и в същото време

да спечелим нови проекти, като върщаме стари задължения и се разплащаме на дължници отпреди 2008-ма година: договорни отношения за строителство, хранни, горива, които наистина създадоха много трудности. Тази година за мен ще остане и с усещането за това, че има потърсена, но неупражнена справедливост и то от органите, които трябваше да го направят: 16 преписки съм инициирала в Прокуратурата, има 16 отказа за образуване на досъдебно производство. Не съм спирала само до РП - Казанлък, извървяла съм пътя до Окръжната и Апелативната

план не е разрешено строителство на сгради на повече от 5 етажа на това място в центъра на града. Но конкурсът е обявен за 7-етажна сграда, спечелен е от фирмата, която си е платила мястото, подала е и редовно проекта за изграждането на тази сграда. След това е започнало шиканавенето от страна на ръководството на общината. Вследствие на това в началото на моя мандат ощетената фирма заведе дело в Административния съд в Стара Загора с претенция към Общината за възстановяване на 3,5 млн. лева - това са пари по договора за покупка на земята и обезщете

да търся отговорност.

- Обикновено очакванията на граждани са, че за един мандат кметът трябва не само да оправдае надеждите и очакванията им, но и да даде надежди. Вие докъде стигнахте с изпълнението на Вашата програма? Кое е най-ценното за Вас в тази една година и кое продължава да Ви дразни, да Ви амбицира още повече? Вашата оценка през вашия поглед.

- Имам усещането, че са минали 3,5 години от мандата ми.

- Толкова ли е тежко?

- Не толкова като тежест, а като очаквания от страна на граждани. През тази година граждани искаха да изпълним всичко, което чакаха 8 години. Това беше моето усещане за тази година. За мен 2012 година беше година, в която взехме правилни решения. Едно от тях бе решението да теглим кредити и да асфалтираме 44 улици и виждам, че хората са доволни от това решение.

- ...дори някои казват, че само това да е било свършено, сте си спечилили втори мандат...

- ...за втория мандат сме си говорили с Вас и аз съм Ви казала мнението си. Освен това, за тази година грейнаха доста от сградите в сферата на образованието. Предстои да отворим детската градина „Сълнчице“ и ясла „Пролет“, които ремонтираме със средства от бюджета на общината. Това също беше правилно решение, според мен, за сметка на ремонтите и кърлежите, правени в тези доста стари сгради на парче. Спечелихме проекти за 60 млн. лева само за 1 година и то много важни проекти, които ще са основополагащи за следващия програмен период.

Така че - който и да е кметът след 3 години, след 2015 година средствата по европейските проекти няма да бъдат конкурентни за Казанлък, защото те ще имат готови проекти, по които ще се изпълняват финансиранията директно от ЕС. Аз съм спокойна, че през тази година положихме основата на следващия програмен период за Казанлък и той

е изключително добър. Общината ще се нареди сред 26-те общини - директни бенефициенти на средствата, което си е една много добра база. С кое не мога да свикна? Свикнах с големите очаквания на хората, но не мога да свикна с негативизма на казанлъчани. С това във всяко направено нещо с много усилие и труд, да търсят негативното и да отричат всичко свършено. Няма как да вървим напред, ако ние самите не си вярваме.

- Това ли е най-демотивиращото и дестимулиращото за човек на такъв пост? Негативизъмът на хората и липсата на съпричастност?

- Да. Това е най-демотивиращото, защото аз съм от хората, които се интересуват от общественото мнение. Не съм от ръководителите, които са вперени в бъдещите си цели и не се интересуват от това доколко ги одобряват или не одобряват хората. Може би това е правилният начин, но аз искам да чувам какво казват граждани по повод на онова, което правим. Затова си и поддържам собствен мой фейсбук профил, отговорям на много съобщения на граждани, които ми пишат в него, дават ми въпроси. В същото време чета всички коментари в казанлъшките сайтове, което също за мен е допълнителен ориентир. Макар, че понякога, когато си лягам вечер, след като съм чела написаното по форумите на сайтовете, усещам че съм се отровила. Но се събуждам наново и денят започва.

- Доколко това, че сте жена и то кмет, Ви помогна в проблемите и решаването им през тази година и доколко бе препятствие?

- Истината е, че за 1 година най-малко съм се чувствала жена. Не съм се възприемала в тази си роля и качество по никакъв начин и затова не мога да преценя доколко това ми е пречело или помогало, но най-малко съм обръщала внимание на пола си през тази 1 година. Дано не съм разочаровала хората, които ме харесват като жена.



прокурата в Пловдив, които потвърждават решенията на РП - Казанлък. Само един пример давам. Не съм се отказала да търся справедливост, както ме обвиняват някои мои противници, не съм се и примирила, защото ощетяването на общината от онова управление е много голямо и някой трябва да понесе отговорността.

Примерът, който ви давам, е с една от многото дупки, оставени в Казанлък - дупката на бившето Инфекциозно отделение или Старата болница. Там Община Казанлък в предходния мандат е обявила конкурс за строеж на 7-етажна сграда. Още преди задаването на този конкурс е било нужно специалисти от Общината от рода на главен архитект и кмет на общината да знаят, че в Общия устройствен

тение и лихви за времето, в което не им е било позволено от Общината да изпълнят проекта си. Това дело върви. Паралелно с него аз съм завела дело срещу бившето ръководство на Община Казанлък - главния архитект и кмета, за ощетяване на общината в размер на 3,5 млн. лева. Две могат да бъдат причините за тази ситуация: едната е некадърност на ръководството и незнание, а втората е умишлено ощетяване с този конкурс.

- Ощетената фирма е „Казанлък“ АД, нали?

- Да.

- Като казахте умишлено ощетяване, подозирате ли, че става въпрос за това някой да получи нещо?

- Не съм в правото си да подозирам, аз съм в правото си

Продължава на стр. 7

ВЕЛИКОЛЕПНАТА СЕДМОРКА НА ЗАВОД 1

Те са Великолепната седморка. С тази разлика, че носят и поли. В тях някак потвърждават безапелационно женствеността си, макар на терена да са мъжки тим. За завиждане.

Различни са, средната им възраст е някъде около 35-те. Сутрин минават общ портал, имат различни началници и обща страст. Любов, хоби. Част от тях е и възможността да се разкършат и направят нещо за себе си. Футболът. Мъжката игра, която събира на терена гравьорката Надя, шлосерките Ваня, Айджан, Красимира, Руска, Марияна, техноложките Ивелина и Нели.

Всички те заедно градят прочутия се в целия „Арсенал“, макар и създаден само преди година, дамски отбор по футбол на Завод 1.

Идеята за това е на мъж - Атанас Касабов, председател на синдикалната организация на Завод 1. Фен на английския футбол. И на футболната чест. Идеята за отбора се ражда в спор между него и председателя на СК на КНСБ Атанас Бозов.

По това време пионерите в това начинание са в Завод 5. И ревниво трупат успех след успех. Синдикалният лидер, обаче, бързо се амбицира, намира подкрепа в лицето на седемте момичета от Завод 1 и нещата потръгват. Тренировките са в почивката край заводската площадка и

понякога на фирмения стадион. Играе се основно за удоволствие, с хъс, на малки вратички, по схемата „Касабов“ 2:2:2. За нея синдикалистът е категоричен, че

то и рутината в работата. Повечето от тях живеят в селата около Казанлък и тренировките по един-два пъти седмично, когато няма турнир, и всеки-

нали са нещо повече от тим. Затова и на терена им личи и успехите не закъсняват, а наградите - заслужени. Тази година на фирмения турнир, в чест на празника на „Арсе-

нал“ бранят заводската чест. След последната голяма победа всяка от футболистките при него е с 40 лева стимул за първото място. Заповедта била лично прочетена пред целия колектив.

За победата отборът получава и награда от организаторите 130 лева. Парите, естествено, отишли за почерка.

Докато говорим за прозаичните делнични проблеми и желанието им да имат поне отборни тениски, ако не цели екипи, ей-така, заради имиджа и удоволствието от играта, разбираам, че Ваня всъщност е лесотехник по образование, „препънал“ се в „Арсенал“, вместо в гората, преди 15 години и „пуснал“ корени тук. Че Надя е фен на футбола и на „Манчестър Юнайтед“ покрай сина си, че обича да готови и вече 26 години е арсеналски човек. Някъде между купищата грамоти и похвални листи, които грижливо събират за спортните си постижения, успяват да споделят, макар и плахо, страховете си - от бъдещето. Покрай тях избухва надеждата: че трудното остава в тази година и следващата ще е неизменно по-добра. И се занавват. Че няма да изпуснат титлата на първенството. Не толкова от спортна амбиция, колкото от желанието да се чувстват добре.

Деляна Василева



Женският отбор по футбол на Завод 1

дава динамика в играта.

За Ваня Пенева, Надя Цанкова, Красимира Peeva, Марияна Лалева, Ивелина Ахмакова, Айджан Мурад, Руска Георгиева и Нели Сейкова футболът е и начин да изразят себе си. Покрай семейството, гоблените, децата. Отвъд работното мя-

дневно - когато се задава турнир, правят живота им пъстьр, насищат го с тяхната емоция.

Макар всяка за себе си да има своята лична пъстра история и да къта и други таланти. Всички, обаче, са категорични, че обичат работата си и отбора. Ст-

ал“, те са първи, а имат само година стаж на терена. С народната топка са на „ти“. Там повечето стажуват от 2004-та година.

Усилието им на големия терен е възнаградено. Пенчо Стефанов, началник цех 250 на Завод 1, оценил футболните им умения и желанието

По повод на публикуваното:



В предишния 43-ти брой на вестник „Трибуна Арсенал“ ви разказахме за тежките битови проблеми, които тегнат над най-старото техническо училище в България, един от символите на Казанлък - бившият механотехникум, сега ПГ „Иван Хаджиенов“.

Училище, дало стотици видни кадри на българската стопанска история и българската индустрия за близо 90-годишната си история. Училище, създадено с дарения на родолюбив българин, дал за каузата 1 милион златни лири, което сега тъне в немара и разруха. По ред причини. Повече субективни, отколкото обективни. Или, всъщност, само субективни. Защото, ако се доверим на култовата фраза от друго време - „Има човек, има проблем, няма човек - няма проблем“.

Написаното от Диана Нейчева за тежкото състояние на старата сграда на казанлъшкото техническо

училище, единствено в района, подготвящо кадри за местното машиностроение, е развлнувало доста хора. С екипа на вестника се свързаха бивши ученици на училището, възмутени от ситуацията, в която е допуснато то да изпадне. Други декларираха желание да помогнат или настояваха да подемем кампания за спасяването на училището.

Сред тях бе и бившият възпитаник на механотехникума „Цвятко Радойнов“ от випуск 1963-та година и бивш учител по специални предмети в СПТУ по машиностроение „Фридрих Енгелс“, преляло се в ПГ „Иван Хаджиенов“ преди 12 години - Бано Банов.

Той изрази желание заедно с още някои свои съученици - бивши възпитаници на училището, да потърсят връзка с новия директор - госпожа Демирева, и с училищното настоятелство, за да организират създаването на Инициативен комитет за спасяване на ПГ „Иван Хаджиенов“. Целта ще е търсene на варианти, средства, лоби, подкрепа за осигуряването на нужните 90 хиляди лева за ремонт на старата сграда на училището. Заради наложителния ремонт на старата сграда, която е практически неизползваема, в момента т по-малкото от

300-та възпитаника на училището се обучават само в новата сграда.

Бано Банов призовава и други бивши ученици на механотехникума, на които не им е безразлична съдбата на най-елитното в миналото градско училище и най-нужното предприятие в района, да се свържат с него или с училищната управа за търсene на варианти за оказване на помощ и решаване проблема на училището.

Бано Банов е възпитаник на паралелката по топла обработка, випуск 1963, с класен ръководител Анастасия Галова.

Екипът на „Трибуна Арсенал“ ще даде възможност на всеки, който има идея или желае да помогне, да го стори и чрез страниците на вестника. Декларираме готовност за подкрепа и на всяка училищна инициатива за намирането на нужните средства и съживяване на старата слава на една от казанлъшките образователни емблеми, каквато бе механотехникумът.

Предварително благодарим за съпричастието!

Някога енинецът Иван Хаджиенов създава училището с милион златни лири, които дава от собствения си джоб. След по-малко от век ние, наследниците му, отчайващи дирим няколко сребърника, за да го спасим.

Времена и хора!

Деляна Бобева

ПОКОЛЕНЧЕСКА СРЕЩА

В ЦДГ „БУРАТИНО“

80-ата годишнина на арсеналската детска градина „Буратино“ събра в началото на месеца на емоционална среща няколко поколения - възпитаници, преподаватели и ръководители на учебното заведение. Инициатор на поколенческата среща е Стефка Ганчева.

Мили спомени, свързани с детската градина и нейните възпитаници, както и срещи на живо с тях, просълзиха бивши учители и директори.

Особено вълнуваща бе срещата на учителката, впоследствие директор на градината - Донка Дундакова, чийто стаж е преминал изцяло в „Буратино“. По нейно време градината е посещавала най-добра българска спринтьорка Петя Пендарева.

С особена емоция за детските си години в „Буратино“ разказа и настоящият директор на ПГ по лека промишленост и туризъм Рени Червенкова. Тя сподели, че помни всички имена на своите учители и подари свой албум със снимки и рисунки отпреди 50 години, когато е била в детската градина.

ТА

КМЕТЬТ НА КАЗАНЛЪК ОТЛИЧИ ХРИСТО СТОЯНОВ

Художественият ръководител и хореограф на Фолклорния ансамбъл на „Арсенал“ АД, директорът на Дома на културата на „Арсенал“ - Христо Стоянов, бе отличен от кмета на общината за Деня на народните будители за цялостния си принос към развитието на културата в Казанлък и издигане професионалното ниво на Фолклорния ансамбъл на „Арсенал“.

Наградата бе връчена от Галина Стоянова по време на тържествен концерт на 1-ви ноември вечерта в голямата зала на Дома на културата. За своя принос към духовното развитие на Казанлък и България, както и по повод лични годишници, кметът отличи още физика Теодоси Теодосиев, подготвил десетки млади учени за родните и световни лаборатории и университети, скулптора Доко Доков, математика Христо Лесов, преподавателя по литература в ПМГ „Никола Обрешков“ Николай Ненков, художника Иван Радев, фотограф-художника Колю Пейчев.

Диана Нейчева

ПРАЗНИЧЕН КОНЦЕРТ ЩЕ ПРЕДСТАВИ АНСАМБЪЛЪТ НА 17-ТИ НОЕМВРИ

65 години от основаването на Фолклорния ансамбъл отбелязва „Арсенал“ през годината с по-редица от събития. Утре вечер, 17-ти ноември, събота, в голямата зала на Дома на културата „Арсенал“ за тържествен концерт пред отбрана публика ще излязат всички формации на ансамбъла. Два концертни състава и Детската школа с ръководител Вания Минчева обединява ансамбълът. Повече от 30 души представителен състав, оркестранти и над 160 деца през тази година е пълният списък на арсеналските танцьори и музиканти.

Децата прохождат в групата за начинаещи, следват малката школа, после – голямата школа, малкия концертен състав и големия концертен състав.

Фолклорният ансамбъл на „Арсенал“ е основан като самодейна формация през 1947-ма година от Никола Рачев, по-късно е поет от художествения ръководител, хореограф и сега – директор на Дома на културата на „Арсенал“, Христо Стоянов.

Стотици участия в български и международни фестивали има в биографията си фолклорният ансамбъл на казанльшката оръжейница във всичките му формации. Полша, Чехия, Германия, Испания, Англия, Ирландия, Русия... са чули и видели чудото на красотата на българския народен танц и песен в майсторството на

арсеналските изпълнители, достигнало днес до професионално ниво.

Танцовият ансамбъл на „Арсенал“ АД с ръководител Христо Стоянов вече 12 години радва японските ценители на красотата в музиката и движенията по време на Фестиваля на българския фолклор в Монаката. Дните на България там се провеждат от 2000-та година, непременно с участието на арсеналските танцьори. Фестивалът обикновено се провежда през септември, когато в продължение на близо месец десетки казанльчани, повечето – млади хора, не само се представят на сцените на Япония, но и градят топли и дълготрайни приятелства



с хората на тази уникална страна.

Стотици концети през годините вече са поднесли арсеналци на цените на изгряващото сълнце, където да излезеш на сцена в огромните 8-хилядни зали на Монаката, Фукуока и цялата префектура Нагасаки, е незабравимо преживяване за всеки артист. Организацията и мястото на концертите се подготвят от японска страна, има и концети на открито – в паркове, училища и университети.

Арсеналският ансамбъл изгради и близки връзки между Япония и Община Казанльк, които си разменят културни поряви, посещения на високо управленско ниво, съвместно празнуване на дните на Казанльк и Фукуяма. Гост на проявите на казанльшките танцьори в Япония често е и самият посланик на Република България в Япония, японският посланик също е чест гост на Празника на розата и на други събития в Казанльк, също благодарение на приятелството, съградено от арсеналци.

В България ансамбълът на „Арсенал“ се представя само на най-престижните фестивали – във Велико Търново, Бургас и Варна. От 2008-ма година ансамбълът на „Арсенал“ е и съорганизатор на фестиваля в Приморско, където участват деца от Русия, Македония, България и Гърция. На фестиваля в Приморско се връзват и награди – статуетки от името на Дома на културата на „Арсенал“.

ТА

КРАСИВИЯТ ТАНЦ СЕ ПРАВИ С ТРУД И ОБИЧ

Как се става танцьор? Ама – истински! Отговорът идва с една реплика, която чувам по време на репетиция от Вания Минчева – художествен ръководител и хореограф на Детско-юношеския фолклорен танцов състав „Арсенал“: "Трудни са танците. За част от секундата мислим и изпълняваме по 101 неща... Но после, като станат красиви...! – Красивият танц е трудна работа...". Вания Минчева сигурно го казва по сто и по хиляда пъти, докато новодошли извързват пътя от начинаещи към Малката школа, после – Голямата школа, Малкия концертен състав и Големия концертен състав. За да са готови за сложните танци, с които ги поема Христо Стоянов в Представителния състав.

163 деца се трудят този сезон под ръководството на Минчева. Наистина къртовски труд кили всяка вечер от 18 до 20 часа в малката балетна зала на Дома на културата „Арсенал“ – чува се даже покрай сградата, където стотици майки, бащи, баби, дядовци и роднини не жалят от времето си, за да чакат децата си отвън – на студено, на тъмно, на по чаша кафе... В името на Красотата, наречена Български народен танц. Красота, с която родителите искат да оцветят живота на децата си. И тя се получава.

Репетициите започват с: "Начало! Поклон! Добър вечер на всички!". По-големите – стегнати момчета и момичета в репетиционните екипи от тениски с емблемата на ансамбъла, спретнати полички и панталони в зелено, се подреждат пред огледалата. И пред погледа на художествения ръководител. Точно като професионалисти.

Най-малките идват за пръв път със задължителните черни трика и полички, с прибрани от ленти коси – като истински балерини.

е да отключиш сърцата и всичко става по-лесно. Вания Минчева наистина отключва сърцата на стотиците деца за родния фолклор: с усмивка, с безброй показвания на всеки елемент на танца, с умела забележка, с хващането на хорото заедно с децата, които повтарят нейните стъпки, докато я гледат с благоговение и желание да се научат и те да играят така красиво.

„Дясната – отгоре, лявата – отдолу!“, повторя господстващата постановка на китките на ръцете при хващането на хорчето. Подготовката за участието в предстоящия

танц. Най-добрите показват на останалите. Ако бъркат, Минчева поправя и показва вярното движение. На репетиции болните не танцуваат. Но, ако присъстват, следят подготовката отстрани, да не изостават. Така от малки се учат на дисциплина и отговорност към работата на останалите, към Цялото, към онова, което ги е събрало заедно – Ансамбълът на „Арсенал“. Учат се на синхрон в танца, което значи – солидарност в екипа. Нещо повече – в живота тези качества се въплъщават в сърдечно-то отношение към другия, в градежа на добри приятел-

брат това. Тревогите им са конкретни:

Предстои концерт на сцена. Празничен.

Затова се стараят да покажат най-доброто. Вдигат крачета, тропкат, подскачат високо, пеят думичките на популярните народни песни под звуците на акордеона на корепетитора, повтарят движенията от тракийското хоро, македонското, ръченницата... Истинските сълзи, обаче, напират с възторга на думите от популярната песен от Пирин фолк, с която идва и кулминациите на концерт-



концерт за 65-годишнината на Фолклорния ансамбъл на „Арсенал“ утре вечер, на 17-ти ноември, започва с припомняне на позициите в българския народен

танц, в крайна сметка – в Доброта и Човечност. Което е другият, дълбокият смисъл на присъствието в ДЮОФТС „Арсенал“ – да възпитава Човеци. Децата още не раз-

ното им изпълнение: "България цела да е, всекой да я знае!".

Продължение от стр. 6

Продължение от стр. 5

КРАСИВИЯТ ТАНЦ...

Ръководителят Ваня Минчева отдавна признава пред „Трибуна Арсенал“, че във всеки танц се опитва да влага обичта към родно-

са уморени – повечето от тях идват за репетиции след дългия си ден по подготовка и часовете в училище. Обаче се стараят да дават всичко от себе си, макар понякога да повдигат колената по-ниско или да забравят да движат ръцете заедно с краката... Нищо обаче не остава скрито от погледа на хореографа: „Ако не сте готови за концерта на 17-ти, няма да участвате!“, категорична е в забележките си Минчева, която не спира да се ядосва, ако нещата не се получават на очакваното добро ниво, сменя позиции на танцьорите на различни места в постановката, търси най-сполучливото и се опитва да „извади“ от всяко дете най-хубавото, което то може да покаже пред себе си и пред публиката.

Танците с партньори очевидно се оказват още по-трудни. Изработват се бавно, изисква се синхрон, добро владеене на техниката...

„Изпънати пръсти! Колената – високо! Погледите – по цялата зала!...“, забележките звучат между ритмите на народните хора и децата повтарят, повтарят...

Разбирам, че затова художественият ръководител на Детско-юношеския фолклорен танцов състав на „Арсенал“ – Иванка Минчева, не крие от малките и вече пораснали танцьори: „Трудни са танците. За част от секундата мислим и изпълняваме по 101 неща... Но после – като станат красиви...!“. В края на репетицията, когато умората надделява над радостта, проумявам, че именно тръпката от нова неописуемо очакване за споделена с публиката красота, за която намеква с многочие в гласа Ваня Минчева, е онази тайна, която отключва отговора на въпроса: „Как се става танцьор? Ама – истински!“ С много труд и любов. Към танца – само нашият, български народен танц.

Диана Нейчева

то. С очите си виждам, че и тук е успяла... Репетицията приключва с оценка на работата и обяснение какво ще се работи следващия път. И задължителното: „Край на репетицията! Поклон!“. Обаче след края на много от децата просто не им се тръгва: питат, прегръщат госпожата, споделят... Почивката преди репетицията с по-големите не стига, защото при Минчева идват и родители - обсъждат костюмите за концерта, интересуват се как се справят децата, съпреживяват...

Големите почват репетициите с екзерсиз

Веднага се вижда, че петокласниците и шестокласниците вече са доста напреднали: следват Дайчова комбинация, Северняшка комбинация, Тракийска ръченица, Копаница, „Бучиниш“... Децата определено

ВИСОК ИНТЕРЕС КЪМ „АЗ МОГА ПОВЕЧЕ“



Около 1700 казанльчани подадоха документи за обучение в четвъртата сесия „Аз моя повече“ на ОП „Развитие на човешките ресурси“. Голяма част от подалите документи са работници и служители на „Арсенал“.

Крайният срок за подаването на нужните формуляри в Бюрото по труда бе 2-ри ноември. По-голямата част от подалите заявления се надяваха да получат правоспособност като шофьори, категория В, каквато възможност имаше в предната сесия на програмата. Този

път, обаче, схемата на програмата не позволява това. Късметлии в случая ще се окажат подалите документи за професионална компетенция „водачи на МПС на товарни превози във вътрешния и международен транспорт“ и за „управление на МПС вътрешен и международен транспорт за превоз на пътници“.

Много са кандидатствалите граждани и за обучението по чужди езици - английски, испански и немски.

Одобрени са за обучение по схемата „Аз моя повече“

че“ ще получат специални уведомления от Бюрото по труда, на база на които ще изберат своя обучаваща ги организация. След това ще получат и специални ваучери, покриващи разходите за обучението им. На финала на курсовете се полага и съответен изпит, на база на който се издава и документ за придобита професионална компетенция.

Организациите и фирмите, които имат лицензи за предоставянето на обучения по схемата „Аз моя повече“, са публикувани в интернет на страницата на Агенцията по заетостта

http://www.az.govtment.bg/internal.asp?CatID=28&WA=Efunds/OPHRD/AP2111/Menu_2111.htm

53 милиона лева са отпуснати за обучение по схемата „Аз моя повече“, като за страната документи за професионална квалификация и ключови компетенции са подали около 50 хиляди души.

Деляна Бобева

сн. Цв. Виткова

Нов директор има Институтът по розата в Казанльк. От няколко дни за ВРИД директор е назначена Наташа Ковачева, на мястото на досегашния директор проф. Недко Недков. Промяната е със заповед на директора на Селскостопанската академия проф. Петър Славейков. Досегашният директор Недков е освободен по лична молба. Предстои провеждането на конкурс за оглавяване на единствения на Балканите Институт по розата.

Хроника



Казанльшките роми изхвърлиха голяма част от боба, който получиха като помощ от БЧК. Живеещи в съседните на кв. „Кармен“ блокове граждани, в продължение на два дни наблюдаваха грозната гледка, в която ромите изхвърлят боб или се замерят с него. Поведението им предизвика нееднозначни реакции от страна на останалите, а самите роми бяха категорични, че бобът не става за ядене. Други пък твърдяха, че с тази си помощ БЧК се подигравала с тях. Имаше и трети, които чакаха да получат помощите си с каруци, заедно с целите си фамилии.

На бурната и, меко казано, нагла реакция на ромите от офиса на БЧК в Казанльк заявиха, че бобът в града на розите е сертифициран и не е от този, който ежедневно се показва по националните телевизии.

Зашо не хвърлят и парите, които получават като помощ по земята, а само храната, питаха се свидетели на грозната гледка около кв. „Кармен“.

Близо 2 хиляди са гражданиците от Казанльк с право на хранителни помощи от БЧК. В основната си част те са от ромската общност. Общо 52 килограма храни получават от БЧК социално слабите. Сред тях са: олио, боб, захар, леща, конфитюр, ориз, картофено пюре на прах, спагети, макарони, бисквити, мед и кафе. 75 тона храни от тази помощ бяха раздадени в община Казанльк.

12 казанльчани получиха ключове за новите си домове в завършена секция на блок на бул. „23 Пехотен Шипченски полк“ № 108. Те са и последните собственици, които Община Казанльк е имала ангажимент да обезщети с апартаменти срещу техните имоти, отчуждени и съборени с цел съсъствяването на различни инфраструктурни мероприятия от обществено значение през последните близо 30 години. Ключовете за новите апартаменти на собствениците връчи кметът Галина Стоянова.



Ръководителят на Балет „Грация“ към Народно читалище „Възродена Искра“ Алла Ангелова получи Специалната награда за педагог в раздел „Класика“ на седмия поред балетен конкурс в Димитровград.

В конкурса взеха участие 800 балерини и балетисти от цялата страна.



Две поощрителни награди присъди кабелният оператор „Би Би Си Кейбел“ на двама от участниците в конкурса за

фирмен слоган. В конкурса участваха 161 граждани от Казанльк, Варна, Велико Търново, Пловдив, Бяла, Бургас, Симитли, София. Предложението, които те изпратиха, бяха над 770.

След две поредни заседания и консултации не бе постигнато единодушно становище за печелившото предложение, което да се превърне в официален фирмрен слоган. По тази причина голямата награда на фирмата не се присъждда. За сметка на това журито реши да присъди две поощрителни награди. Техни носители са: Лили Гетова от Казанльк за предложението й „Ела в семейството“ и на Тодор Димов за предложението „Светът у вас!“

Двамата ще получат парични награди и фирмени сувенири на специалния коледен концерт на „Би Би Си Кейбел“ на 14-ти декември във Военния клуб на Казанльк.

ТА

Галина Стоянова:

Продължение от страница 3

...ИСКАМ ДА МИ ВЯРВАТ.

- В този смисъл привърженик на кадифената ръкавица или на твърдата ръка сте?

- На твърдата ръка, категорично. За да се случват нещата, трябва да има твърда ръка. Понякога съм много крайна и в отношенията си към моя екип, и към администрацията, но това е начинът, това е подходът към българина изобщо.

- А доколко това, че сте жена, буди ревност у колегите Ви от съседните общини относно по-рационалното мислене, по-голямата категоричност и решителност за справянето с проблемите?

- Усещам ревност от колегите, но по отношение на това, че ръководството се упражнява с твърда ръка и че Казанлък блесна с всичките си дадености, които сега искаме да превърнем и във възможности. Всяка наша стъпка, успех се следи от съседните ми колеги, оценява се, а понякога се и повтаря като стъпка и тяхен успех.

- На предишната ни среща заявихте, че ще сте настоятелна до инат, за да се спазват законите от всички. Безспорно Наредба №30 за платеното паркиране, очаквана с много напрежение, негодуване и разнобой от гражданите, показва, че всъщност, ако наистина човек е настоящелен, хората започват да се научават и да спазват законите. В този смисъл кой е следващият ни такъв урок по ред?

- Да, в последните няколко месеца се разчисти откъм реклами и откъм коли по улиците на Казанлък. Разбира се, че има и следваща стъпка. Направила съм така, че да се поднасят на порции, за да не се изтормозят много граждани. Следващата ни стъпка е прилагането на схемата за организация на движението в Казанлък. Тя е готова, предстои самото прилагане от началото на 2013 година. Тогава трябва да направим повечето улици в центъра на града еднопосочни и да го отпусшим. Но затова ни беше необходимо да отворим ул. „Стамболийски“, която завършваме до колелото, да отворим ул. „Москва“, която сега павираме и която е забравена от Бога, но е една от важните улици, които трябва да отворим, за да можем да въведем ред по тази транспортна схема. След това следващата стъпка за ред ще е темата „гаражи“. И по това работим и имаме решение, готови сме да го предложим на граждани. До декември 2013 година и това ще бъде актуално и готово.

- Бъдете по-конкретна по отношение на темата „метални гаражи“.

- Да, ще има ред, ще има нови схеми за различните райони на града. В централната градска част гаражите

ще бъдат забранени, в останалите райони ще има схеми, по които те ще се пренаредят. Ще имаме специално изискване за визията на металния гараж. Това ще изисква нови правила, нови договори, защото към момента хаосът с гаражите в града е пълен.

- Сговорът в Общинския съвет - това Ваше постижение ли е, плод на добра работа и добра дипломация или е просто примирение със ситуацията? Не се ли опасявате, че част от този „сговор“ може да е мним и скрита бомба за Вас?

- По принцип съм човек, който живее в днешния ден. Утрешният ден не ми принадлежи още. Затова мисля, че постигнатото с Общинския ѝвът само може да ме радва и да ми дава спокойствието да изпълнявам целите, които сме си поставили. Това, раз-

че хората в този Общински съвет не се противопоставят безпринципно на предложението ми. Те искат да бъдат убедени аргументирано, че това е доброто решение. Това е най-демократичното нещо в управлението. Някакъв късмет е присъствието на толкова целеустремени и отговорни хора в Общинския съвет.

- Имунизирала ли сте срещу капаните на такъв говор?

- Не. Няма имунизация. Вие виждате, като се върнем назад, каква провокация беше предложението ни за изваждане на театъра от читалището, действията на тогавашния състав на театъра. Това беше абсолютно непредвидено за мен, неочекано. Но мисля, че по пътя на убеждението и логиката, нещата приключиха така, както трябва. Мисля, че решението за отделянето

социалните дейности, здравеопазването и спорта. Като материя, натоварване и различност на сферите това е огромно бреме. Тя се справя перфектно и аз съм много горда. Тя е доказателство, че младите хора трябва да бъдат част от управленските екипи. Условието да трупат опит, да пораснат, да помъдряват, да се учат, това няма как да го чакат, защото хората оstarяват. Въпросът е да им се даде възможността на младите да правят онова, което искат с доволствие и да го правят с любов. Тогава те се доказват, добиват опит и могат да изразят себе си. Практиката показва, че това е истината. Младият човек трябва да бъде потопен и да изплува.

- А не се ли страхувате от грешки?

- Не. Греша толкова, колкото ми е дал Господ да греша. Надявам се да ми прощават

го-много проверки и опит - дали човекът срещу теб заслужава да му гласуваш това доверие. Често се натъквам на хора, които имаха много идеи, споделяха ги, но след това много трудно се хващаха да ги реализират и губеха моето доверие. След което и аз ги губех.

- Страховете и надеждата Ви за следващите 3 години?

- Страхове имам. Но те не са извън моята отговорност. Те ще зависят само от нас съмите: като казанлъчани, като ръководители, като екип. В този смисъл страхът ми е дали всички средства от проекти, които сега защитаваме пред ЕС, ще можем да осигурим съфинансиране за тях. Това е големият ми страх, защото парите, за които кандидатстваме и които усвояваме, стават все повече и делът на Общината като съфинасиращи средства става все по-голям. А политиката на правителството по някакъв начин да подпомага общините в тази посока към момента все още се доработва. А ресурсът за това е много голям, като за общините със задължения е много трудно да се постига. Но смяtam, че ще се намери такова общо решение на национално ниво. Не сме само ние в тази ситуация. Иначе нямам други страхове. Пожелавам си да сме здрави и Бог да закрия Казанлък и да го пази, както правеше и досега в тази една година.

- Най-близката задача, цел, която гоните?

- Подготовката и подаването на проекта за реконструкцията на парк „Розариум“ и парк „Тюлбето“. Проектът е готов в техническа фаза. Предстои да направим и обществено обсъждане с граждани. Това е един много важен проект. Става дума за 5 милиона лева, които Общината ще получи за възстановяване на два от емблематичните парки и трябва да ги направим по най-добрия начин.

- Идвашата година ще е изборна, важна година. Мнозина Ви виждат и в кандидат-депутатска листа на ГЕРБ. Доколко основателни са подобни очаквания или каузата Ви „Казанлък“ е по-важна от всичко?

- Имам един щастлив брак в моя живот. Християнка съм, вярваща. Знам, че църквата не разрешава разводите. Вторият ми брак е с община Казанлък. Не смяtam да пристъпвам към развод. И това е щастлив брак. На този етап. Предстоят ми още 3 години.

- С какво искате да Ви запомним: градът, хората, медиите...?

- Рано е още да ме помнят. Защото съм тук. Искам да ми вярват. Да ми вярват, че ще бъда в Казанлък за добро. И че искам да направя добро за Казанлък.

Деляна Бобева

Галина Стоянова с европарламентария Илиана Иванова и Николай Златанов - председател ОБС-Казанлък



бира се, е и плод на взаимно усилие. Първо от моя страна, защото аз много добре мога да оцена ситуацията, в която 8 години община Казанлък беше управлявана точно на принципа на противопоставянето, което удушаваше всяка добра идея и възможност тук да се случва нещо. Затова за мен беше първостепенна задача да си осигури спокойствието в Общинския съвет. Разбира се, това се дължи още на предизборната ми работа, защото партията, която представлявам, има доминиращо мнозинство в Съвета. От друга страна, за това спокойствие и разбирателство заслуга има всеки един общински съветник като личност, който е в този Общински съвет. Говоря за партиите извън ГЕРБ. Това са изключително отговорни обществени хора. В Общинския съвет няма хора, които да не са заинтересовани от бъдещето на нашия град и община - и в ляво, и в дясно, и в центъра. Мога да разчитам на всеки един от общинските съветници. Ето един пример за това от последното заседание на Съвета. Тогава ръководителят на групата съветници на БСП не бе готов да гласува едно мое предложение за разделянето на имота в гробищния парк. Той сподели мотивите си и каза, че, ако някой се наеме да го мотивира и убеди в противното, ще гласува в полза на решението. Опитах се да направя това и той гласува „за“. Това показва,

на двете институции беше правилно.

- Екипът. Успяхте ли да го създадете наистина и каква е Вашата оценка за него?

- Много съм доволна от екипа си. Доволна съм от това, че са млади хора, които предпочитаха да оставят високите си заплати, бизнеса си, общественото си положение и личното си спокойствие и да дойдат тук, за да ги натоварят с толкова много отговорности и ангажименти, заради които понякога съм много остра и критична към тях. Това е единствено то, което ме боли: че се налага да изисквам от тях на границата и те наистина да дават повече от възможностите си. Благодарна съм им, че ме последваха и все още са с мен. Убедена съм, че ще бъдем заедно още 3 години, защото всеки един от тях заложи името си и няма да го посрами.

- И няма да се уплашат?
- Не. Мина времето.

- Младите хора в екипа Ви - една Ваша кауза от предизборната Ви кампания, година по-късно - разочарование или очарование?

- Най-голямото ми очарование. Най-голямата ми радост е това, че един човек на 26 години в моя екип, зам.-кметът Лилия Цонкова, с глауваното доверие управлява най-трудните ресори: проекти, образованието,

за грешките. Признавам си ги, не се страхувам от това.

- Капаните, които очаквате в началото на годината пред Ви и работата Ви като кмет, успяхте ли да „щракнат“ или съумяхте да се предпазите от тях? В този смисъл колко неразплатени средства от предходния мандат остават за новата година?

- Очаквам много капани, разбира се, те и щракнаха. Важното е, че не са непредодолими, не връзват ръцете. Напротив - дават поуките, слагат обиците. По отношение на оставащите за разплащане пари, ще кажа, че в момента сме платили 2 млн. 491 хил. 163 лева от задълженията, които наследихме от 6 млн. лева. Имаме да плащаме и още 200 хиляди лева по запори. Тежко е, когато нямаш никаква вина, а трябва да изплащаш стотици левове за чужди грешки. Това много ми тежи.

- Успехът и неуспехът за тази една година?

- Успехът е моят екип. Неуспехът е самочувствието и вярата на казанлъчани, които все още не могат да спечелят.

- Поуките от първата година?

- Много са. Най-вече те са свързани с доверието. Доверието трябва да се дава много внимателно. Това е основната ми поука. И като човек, и като ръководители следва да се доверяват след мно-

ДОРА ГАБЕ: ПО ЕЗИЧЕСКИ ДА КРИЕШ, ЧЕ ОБИЧАШ...

Тя е сред перлите в българската поезия. Забележителна преводачка. Родена е през 1888 г. в днешното село Дъбовик, Добричко. Следва в университетите в София, Женева и Гренобъл. Във връзка с преводаческата си дейност многократно е в чужбина. Изнася сказки по проблеми на българската литература. Редактор е на поредицата „Библиотека за най-малките“ и на сп. „Прозорче“.

Дългогодишна председателка на българския ПЕН-клуб.

Авторка е на десетки книги за възрастни и деца.

Превежда европейските класици - от полски, чешки, руски, френски и гръцки езици.

Книгите „Някога“, „Почакай, слънце“ и други нейни творби са преведени в Австрия, Аржентина, Великобритания, Виетнам, Германия, Гърция, Канада, Куба, Ливан, Перу, Полша, Румъния, Русия, Словакия, Украйна, Франция, Чехия.

През 1968 година е удостоена със званието „Почетен гражданин на град Добрич“.

Умира на 16-ти ноември 1983 г. Навършват се 29 години от смъртта ѝ.

Просто живях! Може свят да ни се завие от броя на хората, които е срещала през своите 95 години. И когато някой я питал как е достигнала до тази библейска възраст, с най-милата усмивка тя отговаряла: „Просто живях!“ **Руските корени.** След Освобождението младият народоволец от Одеса Петър Габе и жена му Екатерина оставили богатия си търговски дом и поели пътя към България, за да получат от пустеещата плодородна земя. В огромната каруца до железния плуг били китарата, цигулката, медицинските книги, томовете на руските класици. Разпрегнали конете в окаляното добруджанско селце Дуван юваса и се заселили в една изоставена къща. Баловете и изисканите обноски били вече само сън. Петър Габе заорал добруджанска земя с първия железен



плуг. Четял земеделски книги и учел добруджанци как по-добре да сеят и жънат. Воювал за премахването на лихварството със закон. Благодарните селяни го избрали за депутат. А Катя лекувала хората, те много я обичали. **Она родила в рубашке.** В един горещ ден върху житената земя се родило момиченце. Наченали се дните на Тодорка Габе. Майка ѝ казвала: „Она родила в рубашке“. Родила се, повита в риза. Поверието за щастие. От своето детство Дора Габе взела Добруджа. И морето. Учението много не ѝ вървяло, но се прочула като най-добрата математичка. Полека-лека се извивал образът на красива девойка със замечтани, малко тъжни очи, с изящен профил и меки движения на ръцете. Жivotът ѝ потеглил – стъпка по стъпка – цяло столетие! **„Вие сте родена да бъдете поетеса“.** Пророческите думи били на Яворов.

Никога не уважали уханията на онези теменуги, които поетът пращал всяко утро в хотелската стая на Дора Габе, за да изпишат заглавието на нейната първа стихосбирка „Теменуги“. Почти всеки ден писмата му пътували до нея, където и да се намирала – в страната или в чужбина. А тя му пращала всяко свое стихотворение. Творбите на Дора Габе ставали все по-добри, а поетът не спирал да се възхищава на таланта ѝ, както и на нейната красота. „Дружбата с Яворов аз пазех като най-скъпо нещо, - казвала поетесата, - той е свързан с целия мой умствен и духовен живот.“

„Аз обичам истиински само Яворов.“ Тя обичала Яворов. Мислела и мечтала за него. „Пазете се от мен, пазете се да не ме обикните, - предупреждавал в писмата си той. - Оставете ме да ви обичам само аз.“ Дора Габе считала, че са ги разделили хората. И предприела решителната крачка – въпреки молбите му, заминала за чужбина. Но любовта не умира така лесно. Въпреки, че в неговия живот вече имало Мина, а в нейния дръзко навлизал Боян Пенев. Отношенията им се заплтили като бодливо кълбо. Яворов озлобявал и ставал хаплив, а Дора страдала в разплаканите си нощи. **Боян Пенев до Дора Габе.**

Жivotът продължил. По два различни пътя. Неговият – с Лора. Нейният – с Боян Пенев. Вероятно огромният интелект на философа и естета на България е тежал над душата ѝ. Тя му показвала стиховете си твърде рядко. Без да разтрогват брака си, те се интересували един от друг, споделяли си, гостували си. Само благодарение на него Дора Габе била близка с прочути музиканти, художници и писатели, между които Пенчо Славейков, Иван Шишманов, Иван Вазов, Елин Пелин, Димчо Дебелянов. Когато Яворов се жени за Лора, първият дом, в който я въвежда, е този на Дора Габе и Боян Пенев. Двете семейства си ходели на гости и се разхождали в планината. На един такъв излет до Витоша Дора Габе си спомня погледа на Яворов, който ѝ прошепнал: „Боже мой, какви очи имате само! Златни, живи, необикновени. И съвсем зелени. Сякаш е плиснalo в тях зеленото на гората.“ Когато един ден Дора Габе попитала Лора защо са им вкъщи толкова пищови, тя отговорила: „Престанем ли да се обичаме, ще се самоубием!“ **„Аз имам една неоствъществена**

любов и ще я имам докрай...“

Случило се така, че момичето, кое то Яворов силно обичал преди Лора, вече жена на негов сърдечен приятел, вървяло до него докрай. И когато запуснат, изоставен и сляп идвал в дома ѝ, тя препирала ризата му. Той седял до нея като истински гост – чужд и сам. Осем десетилетия след първата им среща неговият портрет продължал да стои в спалнята на поетесата срещу леглото ѝ, а пред най-близките си тя споделяла, че продължава да го сънува и обича...

Силната любов ражда силна поезия. Доказателство за това са пропитите от дълбока душевност и нежна чувственост стихотворения на Пейо Яворов и Дора Габе. Пламната между тях голяма любов е претворена в голяма поезия. Няма как това преплитане на душите да не бъде творческо възхновение и за двамата. Яворов възкресил любовта им в „Насаме“, „Може би“, „Самота“... Той издигал Габе на пиедестал и я наречил „първата българска поетеса“. А тя го богочовъряла...

Изключителна скромност и делкатност – това си спомнят тези, които я познавали отблизо. Била милосърден човек – давала и последните си пари на човек с протегната ръка. Плетяла и шиела на бедните съседски деца. Била безстрашна. Обичала да се вози в кола с висока скорост. Имало ли земетресение, невъзмутимо оставала в леглото

Женска кръв...

Кръвта, която съзидава светове от нежност, скръб и слава, мисли за нощта, болката от всичко, ревността до смърт, любовта езическа. Езически да вярваш и да криеш по езически от всичко, че обичаш...

А твойта сянка идва и ме пита нося ли от болката в очите си. Нали ти на нея ме разпъна пръв! Свещена и греховна женска кръв.

си. Обичала лилаво, зелено, жълто и синьо. Но често се обличала в бяло. Духовната и страст били книгите. Четяла непрекъснато, до последното си дихание. Боготворяла Ленин. Вярала най-силно на майка си. Обичала децата, с часове бедседвала с тях. И между всичко това – писането...

Мене животът ме избра. Един дълъг, дълъг път... Но тя считала, че не човекът сам си го избра. И казвала:

„Мене животът ме избра. Но аз скоро ще отпътувам. Най-важното за човека е как той ще влезе в смъртта.“ Тя влиза в нея от много висок връх. В творческо великолепие. **„Женска кръв...“** Двадесет и пъти след погребението на Дора Габе в печата излезе нейното стихотворение „Женска кръв“, посветено на Яворов и пазено от нея в тайна цял живот, с позволението да бъде публикувано едва след смъртта й...

По биографични материали за поетесата,

Мария Рашкова

Тайно оръжие

Рубрика за красивите лица на „Арсенал“



Име:

Станка Илиева

Месторабота:

„Арсенал“ АД, Завод 4/110, Оператор преса за метал

Години: 35

Зодия: Водолей

Хоби:

Шопинг

Когато ти е трудно?

- Развитието на семейството си.

Приятелите са?

- Истинските.

За връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал“:

Деляна Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg

Диана Рамналиева: 0882 98 70 14, e-mail: diana_ramnalieva@abv.bg

Мария Рашкова: 0882 98 70 12; Първолета Петкова: 5 74 55